

ки се съ душата на подранилия стопанъ, раз-
крива най-интимнитѣ му радости и блѣнове, ра-
доститѣ на земедѣльца, който мечтае за изо-
билна жетва и честитѣ животъ :

Минахъ, поминахъ лозя и ниви,
ръжъта класиста коню до гриви,
до шаренъ поясъ бѣла пшеница,
гроздове тежки — грѣятъ желтица !
стопанска грижа и трудъ усиленъ —
тѣмъ за награда и даръ обиленъ
отъ Божи ржце въ твои ще влѣзе.
За по курбани, за по трапези,
моми и момци за по вѣнчане,
внуци честити за по кръщение . . .

Представя нѣжното отношение на бабата
къмъ внучето съ чудно гальовни и старинни
думи, съкровеното ѣ желание да отиде на Божи
гробъ, да донесе скъпи армагани, така любовно
назовани. Би ли могълъ да ни даде всичко това,
ако самъ не чувствуваше хубостъта и интим-
ността на всички тѣзи кръстчета, мерджанени
гердани и броеници !

— Нани, нанкай, рожбо мила,
мало внуче, малъ гидия !
Майка ти е сънь заспала —
отъ сънь сладъкъ не буди я !

Баба ти, съ зори ранила,
дълга пжтя ще пжтува, —
чакъ на Божигроба-мила
Божа майка да я чува !

Та оттамъ света хаджийка
да се върне съ армагани :
тебе златенъ кръстъ на шийка,
на герданче отъ мерджани ;